

—Este tema lo contestaría mejor el concejal encargado. Lloret tenía un matadero en el cual mataban, hasta hace poco dos carniceros, haciéndolo una mañana cada semana. Se elaboró hace años una normativa muy rigurosa en cuanto a las características sanitarias que tenían que reunir los mataderos. Entonces, el de Lloret, deficitario, y como era infrutilizado, se creyó oportuno cerrarlo antes de hacer inversiones no rentables. Esto se lo puede preguntar al señor Ontiveros.

—Sí, y también preguntaremos al señor Doménech si ha reclamado para su Museo el viejo carro del reparto de la carne.

Gracias por sus datos, señor Graupera, que esperamos complementar con algunos gráficos y con otras preguntas, en la primera oportunidad.

Si, porque el tema SANIDAD es importante y fundamental en un gran centro turístico como el nuestro, en el que por esa condición de ofertar mercancía de ocio, tiene siempre los sentidos demasiados propensos a la susceptibilidad, pensando que el exceso de informaciones verídicas no muy positivas, pueden ser aventados con entusiasmo por los competidores de otras zonas costeras menos afortunadas que la nuestra.

Así que ahí quedan el control sanitario de las cocinas de los restaurantes de hoteles; el control de tanto bocadillo, que envueltos aguardan la venta durante días; la fabricación de algunas hamburguesas; el uso del aceite adecuado; la salida de vahos a la altura del rostro de los transeuntes; la limpieza de la basura eterna en los solares céntricos; la elaboración de helados y otras bebidas granizadas; el suministro "a go go" de espumosos ultrabaratitos, con sus daños gástricos; el "tío Pepe" sacado de la botella con tono de oscuro—pardo; y tantas y tantas cosas que intentan envilecer a todos aquellos —muchos por suerte— que hacen las cosas bien y que pueden dormir con la conciencia tranquila, esa conciencia, que aunque no de moda, es imborrable como las huellas digitales.

Rubio Cerdón

PREGO DEL MIL·LENARI DE LLORET, 1966

DÍAZ-PLAJA, el nostre primer Pregoner

L'absurd assassinat, fa pocs dies, de l'advocada laboralista Consol Maqueda i de la seva companya de treball Carme Mayordomo, a mans d'un desequilibrat mental —val més que no parlem de la situació actual de la nostra societat— va omplir les pàgines dels diaris de cròniques i d'esqueles i la necrològica referida a Guillem Díaz - Plaja gairebé passà desapercebuda. Malgrat tot, els articles de comiat que adreçaren a l'il·lustre acadèmic plumes destacades com Joan Ramon Masoliver, Carles Sentís, Néstor Lujan i d'altres —cito de memòria— van fer-lo prou present a les pàgines dels periòdics més destacats.

Crec que val la pena recordar que Díaz - Plaja fou el primer pregoner de la nostra vila, es a dir, el qui, per primera vegada, mitjançant l'oratoría, oferí un pòrtic a unes festes importants com eren les de la celebració del primer Mil·lenari de Lloret. Era al voltant del migdia del 17 d'abril de 1966. Lloret, al llarg de la seva història, havia passat molt de temps depenent del poder feudal del Capítol de Canonges de la Catedral de Girona. Fet i fet, fins al final de tot el segle XVIII. Per això, com una mena de record a les velles arrels, alguns dels organitzadors de les festes del Mil·lenari van creure adient fer el pregó d'obertura de la commemoració a Girona mateix, a la plaça dels Jurats, arran de Passeig Arqueològic, no massa lluny d'aquella catedral dels canonges que havien governat Lloret i del Palau Episcopal on devia haver-se hostatjat el bisbe Bernat Humbert, en el segle XI, precisament el primer lloretenc il·lustre del que es té notícia.

Recordo perfectament tota l'expedició lloretenca desplaçada expressament a Girona i pendent de les paraules del pregoner. Els gironins que passejaven pel passeig arqueològic es van sumar, encuriosits, als actes i fins les noies del Cor de Maria, el col·legi situat arran de les escales de la Catedral, que a aquella hora tenien lleure, van seguir els discursos amb atenció des d'un dels replans del passeig. Calculo que fou la primera vegada que la meua dona —llavors entre aquelles noies i, naturalment, soltera i pràcticament sense compromís— va sentir parlar del meu poble. Ves per on.

L'home a qui s'havia encarregat, doncs, el pregó era justament el professor i membre de la Reial Acadèmia Espanyola de la Llengua, Guillem Díaz - Plaja, figura ben coneguda, de gran prestigi en el camp de la literatura, i especialment, de la docència on havia desplegat una gran activitat en la publicació de llibres per a posar la literatura, l'estilística, la gramàtica i tot el que feia referència a la creació escrita a l'abast dels alumnes.

El presentà el poeta gironí Valerià Simon que digué, entre altres coses:

"Enunciar tot allò que significa en el concert intel·lectual de la nostra pàtria és tasca que no es pot abeurar sinó per causa de la urgència del temps que ens hi obliga. Inicia les seves activitats literàries en una fase de la seva joventut que a penes arribava a ésser-ho. Eugeni d'Ors ja parlà llavors de la feliç vocació de Díaz - Plaja. Escriu, escriu en llibres, en revistes, en cursos i conferències. Madura les seves joves possibilitats d'home intel·lectual en aconse-

LA PUBLICIDAD

La Publicidad le ayuda a comprar lo que necesita y le orienta a emplear bien su dinero.

guir la càtedra de Llengua Espanyola i Literatura. Després, vola més alt i solca cels i camins on s'aparella cada dia un nou triomf un llorer verd i assolellat com el que voga al rumb clar de l'escut de Lloret. Guanya després el premi nacional de Literatura. Se li ofereix la direcció de l'Institut del Teatre a Barcelona. Aviat, es designa catedràtic d'Estètica de l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi. El 1943 ingressa en un transcendental escalafó d'immarcessibles mereixements i la "Real Academia Española" l'elegeix i l'inscriu com acadèmic corresponent. Així mateix al cap de poc és anomenat membre del Consell Superior d'Investigacions Científiques.

Però, sobretot, Guillem Díaz - Plaja és poeta i escriptor ..."

Ara, gairebé vint anys després, quan aquell il·lustre pregoner acaba d'expirar als seus 75 anys, podríem dir moltes més coses de Díaz - Plaja. Sobretot, caldria recordar que arribà a ser, no ja corresponent, com deia Valerià Simon, sinó acadèmic de número de l'Espanyola, amb tot el que representa de consagració total.

Fent honor a la seva fama, el discurs inaugural de Guillem Díaz - Plaja fou una peça magistral, ple de qualitat, d'imatges d'una poesia i vibració. Fou també, una repassada, bellament conjugada, a la nostra història amb els seus trets més característics. L'orador acabà amb aquella imatge tan bonica de la donzella que balla el ball de plaça i que simbolitza la fidelitat permanent ...

"Jo em recordo —deia— de la simbologia d'una de les més belles tradicions de Lloret: el ball de les morratxes. Les noies el ballen amb la gentilesa que ha nascut de la seva sang, amb aquesta elegància que ve dels segles, que ve soterrada a través dels temps. Una de les donzelles, com sabeu, trenca la morratxa. Segons la tradició, aquesta morratxa havia estat l'ofrena d'un infidel, d'un home que volia que aquesta donzella perdés el seu cristianisme, perdés la seva arrel, perdés la seva tradició. La noia abans d'accedir a aquesta forma impetuosa i violenta, que pot rompre les seves arrels, trenca la morratxa. Encara en les festes de Lloret, les noies trenquen la morratxa, trenquen el cantiret de vidre, donant a entendre així que ja mai Lloret serà capaç d'abdicar a una història que li exigeix una violenta i decidida fidelitat a unes arrels històriques, a unes arrels cristianes, a unes arrels culturals, i que, en últim terme, per més que l'allau turística sembli que ve a esgavellar, que ve a anul·lar, que ve a rompre aquesta decidida voluntat de permanència, jo estic segur que Lloret, com la donzella de la seva dansa, trencarà la morratxa, abans de perdre el sentit de fidelitat al seu mon i a la seva història".

El pregó de Guillem Díaz - Plaja encapçalà el llibret que va publicar l'Ajuntament l'any 1978, quan el Consistori decidí iniciar cada any la Festa Major d'Hivern amb un pregó. El primer pregó d'aquest cicle —les festes majors— va fer-lo Narcís Jordi Aragó. El llibret, doncs, recull els dos pregons aquests i els que pronunciaren Octavi Saltor, en motiu del Pubillatge de la Sardana, l'any 1971; i Tomàs Roig i Llop, en motiu del VI Centenari de la Devoció de Lloret a Santa Cristina, l'any 1976. Es un opuscle que valdria la pena que molts lloretencs tinguessin a casa seva per a rellegir.

Durant la meua etapa d'alcalde, un bon dia, en una reunió dels propietaris expropiats per l'eixamplament de la carretera de Tossa, vaig veure, al fons de la sala, el Sr. Díaz - Plaja. Un acadèmic com ell, una mena de mite, si voleu, em va semblar una heregia que hagués d'intervenir en la discussió de coses tan mancades de poesia. Però va servir-me per saber que el teníem de propietari a Lloret, cosa que ignorava. He pensat moltes vegades que seria bo

fer una llista, amb atenció, de les personalitats que estan afincades o vinculades a Lloret, perquè segur que n'hi ha més de les que pensem. I potser, llavors, també les sabríem valorar i explotar —en el bon sentit de la paraula— molt més ...

Que l'il·lustre professor, que ja assolí la glòria dels immortals en vida, hagi assolit ara per sempre, la Glòria definitiva.

Joan DOMENECH i MONER

Comunicación rápida

POR UNA COMUNICACION RAPIDA ENTRE MAS BAELL Y EL CENTRO

● Unos vecinos de Mas Baell, me piden que transmita al Ayuntamiento una petición, que me parece razonable y que envío al consistorio por medio de este periódico.

Es sabido que los vecinos de las calles Mas Baell, Lleida, Tarragona, Puig de Castell i los más lejanos de Can Baell, sólo disponen de dos vías para ir al centro del pueblo: la calle de Girona y la avenida de Vidreres (carretera vella). Con motivo de la compra por el pueblo de Mas Xardó (Can Zaragoza) y del movimiento de tierras que se está realizando, no sería nada

difícil realizar un camino peatonal que podría ir (aproximadamente en línea recta) desde la calle Mas Baell, hasta la calle Esteve Carles, atravesando la carretera de Tossa. ¿Ventajas? Muchas. Para los vecinos del barrio que deban dirigirse al hospital, o al nuevo mercado, sin tener que dar un gran rodeo.

Nos parece, además que realizar este proyecto sería una excelente medida política que contribuiría a unificar el casco urbano, y a hacer desaparecer las diferencias que aún quedan entre los habitantes de uno y otro "lado de la carretera".

Germinal ROS

